

Svar:

Bestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 11, indeholder alene et forbud mod, at *private virksomheder m.v.* foretager automatisk registrering af kaldte telefonnumre.

Som meddelt i Justitsministeriets besvarelse af spørgsmål nr. S 671 af medlem af Folketinget Ebba Strange (Folketingstidende 1983-84, Folketingets forhandlinger, sp. 7585) er en offentlig myndigheds automatiske registrering af telefonnumre omfattet af den gældende lov om offentlige myndigheders registre. Dette indebærer bl.a., at der kun må registreres oplysninger, som klart er af betydning for varetagelsen af vedkommende myndigheds opgaver, og loven indeholder i kapitel 2 nærmere regler om oprettelse af registre. Såfremt det skulle komme på tale at oprette telefonregistre inden for det offentlige, ville der således efter lovens §§ 5, 6 og 7 skulle indhentes en udtalelse om oprettelsen af registeret fra Registertilsynet, ligesom vedkommende minister eller kommunalbestyrelse ville skulle godkende, at registeret oprettes, og fastsætte nærmere forskrifter for registeret. Endvidere skal de registrerede oplysninger efter lovens § 9, stk. 3, slettes, når de har mistet deres betydning for varetagelsen af registerets opgaver.

Registertilsynet skal føre tilsyn med eventuelle registre af denne art og kan offentliggøre de udtalelser, som tilsynet afgiver i forbindelse med registerets oprettelse og førelse.

På denne baggrund har Justitsministeriet ikke fundet det fornødent at foretage en yderligere regulering af spørgsmålet i lovforslaget.

Spørgsmål 8:

Ministerens kommentarer udbedes til henvendelsen fra Lars Adam Rehof, Københavns Universitet (L 32 - bilag 1).

Svar:

I henvendelsen anføres, at det alene bør være afgørende hensyn til private interesser, der kan begrunde, at Registertilsynet undtagelsesvis meddeler tilladelse til registrering af kaldte telefonnumre. Det foreslås derfor, at bestemmelsen i forslaget § 1, nr. 11, hvorefter også afgørende hensyn til offentlige interesser kan begrunde, at Registertilsynet tillader sådan registrering, udgår.

Efter Justitsministeriets opfattelse bør der i loven sikres mulighed for, at også afgørende hensyn til offentlige interesser vil kunne tillægges vægt ved Registertilsynets afgørelse af, om der undtagelsesvis bør meddeles tilladelse til registrering af kaldte telefonnumre. Sådanne hensyn vil f.eks. i princippet kunne tænkes at foreligge i tilfælde, hvor en virksomhed eller institution ifølge lov eller efter aftale med en offentlig myndighed medvirker ved løsningen af en opgave for det offentlige.

Vedrørende spørgsmålet om forbud mod en virksomheds registrering af opkald til virksomheden henvises til besvarelsen af udvalgets spørgsmål 5.

Vedrørende spørgsmålet om offentlige myndigheders adgang til at foretage automatisk registrering af kaldte telefonnumre henvises til besvarelsen af retsudvalgets spørgsmål 6.

Spørgsmål 10:

Ministerens kommentarer udbedes til henvendelsen fra Radiobranchens Kreditorforening (L 32 - bilag 4).

Svar:

1. Radiobranchens Kreditorforening, der er et kreditoplysningsbureau, foreslår bl.a., at bestemmelsen i lovforslagets § 1, nr. 12, hvorefter kreditoplysningsbureauernes adgang til at videregive kreditoplysninger i summarisk form (»sortlister«) indskrænkes, ændres således, at indskrænkningen kun skal gælde for forbrugeres skyldforhold, medens der skal kunne videregives summariske oplysninger om erhvervsmæssige skyldforhold som hidtil.

Justitsministeriet må nære betænkelighed ved en ordning, hvorefter et kreditoplysningsbureau, der fra en erhvervsdrivende modtager oplysning om et skyldforhold, skal foretage en vurdering af, om gælden er af privat eller erhvervsmæssig art. Denne vurdering afhænger af den tilsigtede benyttelse af det købte, og bureauet vil være henvist til at forlade sig på den indberettende kreditors oplysninger herom. Herved øges risikoen for, at en person med urette optages på en »sortliste«. De grunde, der taler imod, at forbrugere registreres som dårlige betalere for meget små gældsposter eller på et usikkert